

HỒI 7

Lão Mộng

1. Vị quốc bảo trọng

Bạo Lão Diệt, Đỗ Tiệm áp giải Trang Hoài Phi, Luyện Luyện và Lý Ly, Tiểu Khử ra ngoài Ngu Hàng, đi vào gió, đi lên núi.

Bọn họ vừa mới đi, Tiểu Trân đã nhảy lên, vỗ một chuông vào đầu Thiết Thủ.

Thiết Thủ kêu lên một tiếng, sắc mặt tím tái, nhưng không ngờ đã có thể cử động!

Chẳng phải Tiểu Trân không am tường võ công hay sao?

Chẳng phải Tiểu Trân không có nội lực hay sao?

Đúng là như vậy. Kể cả Đỗ Tiệm cũng thấy Tiểu Trân không đỡ được Cô Cô, bị thân hình nặng nề của bà đè lên, vậy nên mới yên tâm để nàng lưu lại đây, vậy thì công lực của nàng ở đâu ra?

Đích thực là nàng không biết võ công, không có nội lực.

Công lực của nàng là của Thiết Thủ.

Nhưng Thiết Thủ tự lo cho mình còn chẳng kịp, làm sao có thể truyền nội lực cho nàng?

Kỳ thực, vừa rồi trước khi tung mình nhảy lên đối phó với Đỗ Tiệm, lấy giải dược cho Luyện Luyện, Trang Hoài Phi phục dụng, chàng đã nắm tay Tiểu Trân một cái.

Công lực, chính là được truyền qua từ lúc đó.

Chàng sợ một lát sau chất độc Băng Hỏa lại phát tác, mình lại mất đi khả năng chiến đấu, còn Tiểu Trân băng tuyết thông minh, nhưng chưa từng học qua võ công, có công lực cũng không biết vận dụng, không thể chuyển hóa thành võ lực, chàng truyền công lực cho nàng chính là để đến lúc thích hợp sẽ vỗ lên Thiên Linh Cái của mình một chuông. Thiết Thủ sẽ mượn ngoại lực đó mà phá đi cấm chế lần thứ sáu của Băng Hỏa Thất Trùng Thiên!

Tiểu Trân đã vào Ngu Hàng từ đầu, tự nhiên cũng đã nghe thấy cách phá giải Băng Hỏa Ngũ Trùng Thiên mà Hà Nhĩ Mông nhắc đến: lúc ấy Hà Nhĩ Mông, Trang

Hoài Phi cũng không thể ngờ rằng lại có một nữ tử không biết võ công, không có nội lực như nàng giúp Thiết Thủ thực hiện chuyện này.

Ngay cả kẻ gian hoạt như Bạo Lão Diệt, hiểm trá thâm mưu như Đỗ Tiệm cũng bỏ sót nữ tử này.

Tiểu Trân vỗ xuống một chưởng... nàng không biết võ công, nhưng đã ở cùng Tập Thu Nhai một thời gian dài, cũng thường tiếp xúc với Tập Mai Hồng, ít nhất cũng nhận biết được một số huyết đạo, vừa vỗ một cái, Thiết Thủ đã “sống” lại.

Thiết Thủ bật người đứng dậy, rồi lại nặng nề khụy xuống.

Lưng chàng bị thương rất nặng.

Mặc dù, khi bị Đường Thiên Hải ám toán, chàng đã kịp thời vận huyền công hộ thể, hứng chịu một kích đó, nhưng Đại Khoái Điền của y quả thật vẫn vô cùng đáng sợ, lực sát thương tuyệt đối không nhỏ.

Cho dù Thiết Thủ là hán tử được rèn bằng sắt, cũng khó thể cầm cự được lâu hơn.

Tiểu Trân vỗ ra một chưởng, luồng nội lực to lớn tích tụ trong cơ thể lập tức theo đó ào ạt chảy ra, khiến nhất thời nàng cảm thấy cơ thể trống rỗng, đầu vầng mắt hoa, khẽ rên nhẹ một tiếng, cố giữ thăng bằng, nhưng vẫn không thể nào định thần lại được. Tiểu Trân vội bám lấy Thiết Thủ, nhưng rồi lại lảo đảo muốn ngã, Thiết Thủ thấy vậy vội vàng đưa tay đỡ lấy nàng.

“Không được, nhất định phải lên núi ngay!”.

“Phải... muội thấy Trang đại ca đã quyết ý muốn chết rồi!”.

“Ta cũng nghĩ vậy... bởi chỉ e Luyến Luyến cô nương không sống nổi nữa”.

Cách nghĩ của hai người, không ngờ lại giống hệt nhau.

Chất độc Toan Tử Thảo mà Luyến Luyến trúng phải tuy đã được ỉai, nhưng vết kiếm thương của nàng rất sâu, đã tổn thương đến phế phủ, công lực nàng lại quá yếu, chỉ sợ khó mà cứu nổi.

Trang Hoài Phi vốn đã trọng thương, thêm vào vết thương lòng không thể chữa khỏi, chỉ cần Luyến Luyến chết, y cũng chẳng còn lý do gì để sống nữa.

Nếu y đã không còn muốn sống nữa, vậy còn dẫn theo đám sài lang hổ báo kia lên núi làm gì?

Lẽ nào y thật sự muốn đem tang vật của Ngô Thiết Dục tặng cho Đỗ Tiệm và Bạo Lão Diệt?

Tiểu Trang muốn điệu hồ li sơn.

Thiết Thủ thọ thương rất nặng.

Nhưng đầu óc chàng vẫn còn tỉnh táo.

Chàng hiểu dụng tâm và khổ tâm của Trang Hoài Phi.

Chàng quyết định phải lên núi.

Hơn nữa còn phải lên ngay lập tức.

Nếu để trễ hơn, chỉ sợ tất cả sẽ không còn gì mà vẫn hồi lại nữa.

Tiểu Trân cũng kiên quyết đòi đi theo.

Thiết Thủ vốn không muốn nàng cùng đi.

Nhưng chàng không thể lung lay quyết tâm của Tiểu Trân.

Hướng hồ, lưu lại nơi này cũng có nguy hiểm.

Vậy là hai người đành cùng lên núi, trong mưa, trong gió, trong hoàng hôn, dò theo tung tích của bọn Trang Hoài Phi mà đi.

Lên đến lưng chừng núi, chợt nghe phía trước vang lên ba tiếng khóc lớn, cực kỳ thê lương, cực kỳ đau đớn, tựa xé ruột xé gan, Thiết Thủ nghe mà lòng như chùng xuống: “Hồng rồi, chỉ sợ...”.

Tiểu Trân biết chàng muốn nói điều gì.

Chỉ e Luyến Luyến đã tuyệt khí.

Họ càng nôn nóng hơn, trong gió buốt mưa phùn, họ cùng nắm tay nhau chạy lên núi, bước chân dồn dập, tựa như phía sau đang có rất nhiều yêu ma quỷ quái truy đuổi vậy.

Ngọn núi này như một giấc mộng.

Một giấc mộng thần bí.

Họ chạy thật nhanh, nhưng vẫn không đến kịp.

Chỉ nghe phía trước có tiếng đào bới, dưới ánh chiều tà, ẩn ước nghe thấy tiếng cười hào sảng của Trang Hoài Phi: “Nếu các người sợ thì chúng ta cùng xuống một lượt, cùng mở rương một lượt, Ly Ly cô nương, Tiểu Khứ, hai người đứng xa ra”.

Thiết Thủ vừa nghe đã biết ngay có điều bất diệu, lại nghe Trang Hoài Phi cười lớn hét lớn một câu:

“Vị quốc bảo trọng!”.

Sau đó là tiếng nổ bật lách tách, kế đó là tiếng kêu thảm, gấm rống phần nộ của Bạo Lão Diệt, kế đó, một tiếng “ầm” vang lên, phía trước thoát hiện lên ánh lửa, rồi bụi mù mịt khắp trời.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy tiếng kêu kinh hãi và tiếng khóc của Ly Ly và Tiểu Khử.

Thiết Thủ và Tiểu Trân đều nôn nóng, vội vàng rảo chân chạy lên núi, chỉ thấy phía trước có một cái lỗ lớn, Trang Hoài Phi, Bạo Lão Diệt, Đổ Tiệm đều hoành thây dưới đất, thân thể bị bùn đất che lấp gần hết, trên người gấm đầy ám khí và phi tiễn, lại bị thuốc nổ ép cho khắp người không chỗ nào lành lặn.

Trong hầm có một chiếc rương sắt, cũng bị nổ cho vỡ làm bảy tám mảnh.

Di thể của Luyến Luyến được đặt ngay gần đó, Ly Ly và Tiểu Khử cũng bị sức ép của thuốc nổ làm thọ thương nhẹ, nhưng kinh ngạc vẫn nhiều hơn đau đớn.

Họ vừa thoát nhìn thấy Thiết Thủ và Tiểu Trân xuất hiện, kinh ngạc pha lẫn mừng rỡ, hỏi trong tiếng khóc: “Tại sao lại như vậy...?”.

Thì ra, trên đường tới đây, Trang Hoài Phi luôn thì thầm nói chuyện với Luyến Luyến, cho đến khi y phát hiện nàng đã tuyệt khí.

Trang Hoài Phi vô cùng thương tâm, nhưng vẫn dẫn chúng nhân đến nơi này, ba người hợp lực đào chiếc rương lớn này. Bạo Lão Diệt, Đổ Tiệm vừa mừng rỡ nhưng cũng có mấy phần e sợ, vậy là ước định Trang Hoài Phi cùng mở ra một lượt. Hai tên Bạo, Đổ lại sợ Ly Ly không cam tâm xong tới tranh đoạt, nên bắt nàng đứng xa ra một bên, chẳng ngờ, chiếc rương vừa mở ra, ám khí, cung nổ đồng loạt xạ vào ba người, nhưng vậy vẫn chưa hết, sau khi tên và ám khí bắn xong, chiếc rương liền nổ tung.

Ba người không ai thoát chết, Bạo Lão Diệt và Đổ Tiệm nhất tâm nhất ý muốn mở rương lấy bảo tàng, đối lại chỉ được một rương thuốc nổ.

Đây đương nhiên là kế sách Ngọc Thạch Câu Phần của Trang Hoài Phi.

Với tính cách của y, nhất định sẽ giết Đổ Tiệm để báo thù cho Luyến Luyến, tất nhiên y cũng không để Bạo Lão Diệt sống mà di họa cho giang hồ.

Y đã lấp cơ quan, ám khí trong rương từ trước, tất cả đều tẩm kịch độc, ngoài ra còn có một lượng hỏa dược lớn, có thể thấy y đã quyết tử từ trước.

Ly Ly vẫn không hiểu lắm, chỉ thương tâm kêu lên: “Sao lại như vậy? Số bảo vật đó đâu?”.

Thiết Thủ đảo mắt một vòng quan sát xung quanh, chậm rãi nói: “Tiểu Trang muốn đồng quy ư tận với hai kẻ kia. Luyến Luyến đã chết, y cũng không muốn sống nữa. Có

điều, số tang vật đó khẳng định không được chôn ở đây. Lệnh tôn đại nhân hành sự cẩn thận, Tiểu Trang cũng là người trầm ổn, họ cố ý lên Thái Bạch Sơn nhiều lần như vậy chính là để dẫn dụ sự chú ý của người khác, vạn nhất có ngày bị người ta ép quá, sẽ dùng chiêu này cùng chết với địch nhân”.

Ly Ly thương tâm nói: “Vậy thì tang vật không chôn ở đây?”.

“Phải”.

“Thế ở đâu?”.

Thiết Thủ thở dài.

Chàng biết số tang vật đó rất quan trọng với Ly Ly.

Nàng cho rằng phụ thân mình dựa hoàn toàn vào nó.

“Hai người cũng theo ta xuống núi thôi”.

Họ ôm di thể của Luyến Luyến và Trang Hoài Phi, đỡ nhau xuống núi. Mặc dù Thái Bạch Sơn nổi tiếng sơn phong thủy tú, nhưng trong bóng đêm, nơi đây vẫn âm trầm đáng sợ, thâm sâu khó dò. Bọn họ lặng lẽ xuống núi trong bóng đêm, trong tiếng gió gào rú, trong tiếng cỏ cây xào xạc.

Trước khi chết, Trang Hoài Phi còn hét lên một tiếng: “Vị quốc bảo trọng!”.

Đại khái chắc y cũng “ngủ” được Thiết Thủ đã đến gần đó rồi chẳng?

Thiết Thủ hồi tưởng lại, tiếng hét đó vừa bi thương nhiều hơn hào tráng, mang vẻ châm trọc nhiều hơn là hứa nguyện, thể lương nhiều hơn là tự khích lệ mình.

“Vị quốc bảo trọng” là một giấc mộng sao?

Một giấc mộng xưa...

Mộng thì rồi cuộc cũng phải tỉnh.

Mộng sẽ vỡ tan.

Mộng không phải là thực.

Nhưng người sống ở đời, từ khi sinh ra đã có mộng, phải nằm mộng rồi!

Có mộng thì mới có lý tưởng, có lý tưởng mới có một ngày thành hiện thực được.

2. Hữu sở tác vi

Thiên gian vạn khổ, cuối cùng cũng về đế Mộng Sơn Tiểu Trúc, vào trong Hữu Tác Vi Phường. Vụ án Ngưu Hàng sớm đã kinh động khắp huyện, nha dịch ở mọi nơi, cũng may Thiết Thủ là một trong Tứ Đại Danh Bộ, phải lấy Bình Loạn Khuyết ra mới có thể vào được Hoàng Kim Ốc.

Nhìn thấy các thư tịch trong Hữu Tác Vi Phường, Thiết Thủ lấy làm cảm khái.

Trang Hoài Phi muốn làm có thể “hữu sở tác vi”.

Chàng và Tiểu Trân cẩn thận tìm kiếm từng cuốn sách trong Hoàng Kim Ốc, cuối cùng cũng tìm được nút bấm.

Quả nhiên là có cơ quan.

Cơ quan vừa mở, đã nhìn thấy ba chiếc rương sắt lớn, bên trên có dấu niêm phong, còn cả thủ ấn của Ngô Thiết Dục nữa, tất cả đều bị những sợi xích sắt to bằng cổ tay khóa chặt. Lớp bụi trên nắp rương rất dày, xem ra từ khi đặt vào đây, chưa từng có ai mở ra cả.

Thiết Thủ dụng lực giật đứt dây xích. Cả ba chiếc rương đều mở ra, bên trong chỉ toàn là sắt vụn và đá.

Ly Ly ngẩn người.

Nàng thực sự vô cùng kinh ngạc.

Thiết Thủ nói: “Tiền của lệnh tôn kỳ thực đã được giấu ở nơi khác từ lâu rồi, y chỉ lợi dụng Trang Hoài Phi để làm lá chắn, thu hút truy binh. Còn y thì căn bản sẽ không đến đây. Tài bảo mà y bảo Tiểu Trang giữ, đồng thời cũng chính là số tang vật mà Tiểu Trang liêu mạng bảo vệ, kỳ thực chính là đồng phế vật này đây. Điểm này, chỉ e cả Tiểu Trang cũng chưa hề biết. Trước khi chết, y còn ám thị cho ta biết, tài vật giấu trong Hoàng Kim Ốc này. Còn nữa, khẩu giác của Tiểu Trang rất tốt, nhất định là y đã gửi ra được còn có rất nhiều dịch nhân muốn dòm ngó số tài vật bất nghĩa kia, y lên núi chính là để dẫn dụ chúng đi theo!”.

Trang Hoài Phi từng nói: “Bình bất yếm trá, Trần Thương ám độ, Nhan Như Ngạc, Vô Sở Vi”, câu đầu chính là chỉ chuyện y dẫn dịch nhân lên núi đồng quy ư tận, về sau là ngầm ám chỉ tài bảo được giấu trong Hoàng Kim Ốc này.

Thiết Thủ đã dự đoán trước điều này.

Bởi vì chàng biết Ngô Thiết Dực quyết không ngu ngốc đến nỗi để người ta đoán ra y giấu tang vật trên Thái Bạch Sơn. Y đã để chúng nhân biết Trang Hoài Phi giữ số tang vật ấy, lại khiến bọn Ly Ly lộ liễu đến tiếp nhận, đó tự nhiên chính là kế điều hổ ly sơn, tài bảo chỉ sợ vẫn còn giấu trong Mộng Sơn Tiểu Trúc, bảo tàng trên núi, kỳ thực chỉ là một cái bia che đậy.

Nếu đã là lá chắn, ắt hẳn phải có hư binh, vì vậy, Thiết Thủ sớm đã đoán ra Ngô Thiết Dực sẽ không đến vùng Võ Công Thái Bạch này, y “minh tu sạn đạo” là để dẫn dụ tất cả các bộ khoái muốn đối phó y và những kẻ đang thèm muốn số tang vật kia về đây, thế nên chàng đã lập tức vỗ ra ngoài rừng trúc một chưởng.

Chưởng lực phá丛生, kích vào cành trúc, làm một con Ngũ Hoa Thất Sắc Phi Cáp bằng giấy treo trên đó lập tức bay vút lên cao, theo gió lướt đi.

Tứ Đại Danh Bộ cũng có nhân mã tiếp ứng, một khi phát hiện tín hiệu này, sẽ thông tri ngay cho các lộ nhân mã khác bỏ Thiểm Tây mà tận lực chặn những yếu đạo còn lại!

Nước mắt Ly Ly chảy dài, không biết là thương tâm, thất vọng hay là tức tối nữa.

“Cả tôi cũng không hề biết...”.

Ngô Thiết Dực hành sự, tự nhiên là cả nữ nhi của y cũng không biết rồi.

Y là một con đại lão hổ.

Đại lão hổ chân chính.

Có điều y đã gặp phải Tứ Đại Danh Bộ.

“Gặp phải Tứ Đại Danh Bộ thì sao?” Nhiều ngày sau, sau khi Sa Lăng Thi báo cáo với thủ lĩnh Hữu Kiều Tập Đoàn Mễ Thương Cung mọi chuyện nàng chứng kiến trong Mộng Sơn Tiểu Trúc, đã nhận xét một câu: “Đến giờ họ vẫn chưa bắt được con đại lão hổ này!”.

“Đây vào Tứ Đại Danh Bộ là phiền phức cho y rồi”. Mễ Hữu Kiều vuốt vuốt bộ râu vàng như râu ngô của mình, “Sái Kinh cố ý hạ lệnh phải đánh con lão hổ này cho bằng được, nhìn bề ngoài thì tưởng chừng như là để văn hồi thanh danh, nhưng thực ra y chỉ muốn nhân cơ hội này đẩy mối họa tâm phúc của y ra xa một chút, khiến Tứ Đại Danh Bộ phải rời xa kinh sư truy bắt hung phạm, còn y thì ung dung ở đây Đông Sơn tái khởi, đại triển quyền cước, tổ chức lại võ lâm nhân mã, chiêu dụ thêm nhân vật giang hồ, đả kích những kẻ đối địch với mình, nhất thống kinh thành này!”.

Sa Lăng Thi giờ mới tỉnh ngộ: “Nói như vậy thì không thể không đề phòng rồi”.

Kỳ thực Sa gia sớm đã bị Mễ Công Công mua chuộc, bọn họ vốn định để Luyện Luyện kết hôn với Sa Bản Năng hồng gặt lấy số tang vật kia, nhưng nàng và Trang Hoài Phi lại chân tâm luyện ái, nên cuối cùng hảo mộng đã tan biến như bong bóng nước.

“Nếu không phải Tiểu Trân đột nhiên ra tay,” Sa Lăng Thi tiếc nuối nói, “Thuộc hạ đã nhân lúc ấy hạ sát Thiết Thủ rồi”.

“Cũng may là người chưa động thủ, uống cho Đồ Tiệm là môn đồ của ta, sơ sót đến mức như vậy thì chết cũng đáng đời lắm!” Mễ Thương Cùng khẽ mỉm cười, nói: “Như người kể thì chất độc Băng Hỏa vẫn còn một lần chưa phát tác, cũng không biết là sẽ phát tác lúc nào... e là đây sẽ trở thành một tử huyết của Thiết Du Hạ đấy!”.

Tiêu Khê Vũ cũng báo cáo mọi chuyện cho Cao Dương Nhất Đắc nghe.

Cao Dương Nhất Đắc chỉ lặng lẽ nghe từ đầu đến cuối.

Nghe xong y mới cười hỏi: “Ồ, kim ngân châu báu biến cả thành đá và sắt vụn à?”.

Tiêu Khê Vũ gật đầu. Y vẫn ẩn thân bên ngoài Ngụ Hàng, án binh bất động, thậm chí còn dẫn theo cao thủ lên núi, chỉ cần thấy tang vật, sẽ lập tức sát nhân đoạt bảo.

Đáng tiếc là không có.

Chỉ có ba rương toàn đá là đá.

“Bọn chúng sớm đã biết các người mai phục bên ngoài rồi”. Cao Dương Nhất Đắc điềm đạm nói: “Bọn chúng, chính là Thiết Thủ và Tiểu Trang, cả hai đều không phải kẻ ngu. Vì vậy Tiểu Trang chỉ có thể chết, y biết mình chạy không thoát; Thiết Thủ thì mở rương cho tất cả cùng xem là để tỏ rõ mình đã biết hết, đồng thời cũng ngầm bảo chúng ta buông tha cho Ly LY”.

Tiêu Khê Vũ chưa hề nghĩ tới điểm này.

Y luôn cho rằng hành động của mình là thần bất tri, quỷ bất giác.

Y nghe Cao Dương Nhất Đắc nói mà mồ hôi túa ra, liên tục vâng vâng dạ dạ.

“Tại sao các người không bắt Ly Ly cô nương về đây?” Cao Dương Nhất Đắc đột nhiên nói hững, “Nghe nói nhan sắc của nàng ta bẻ nguyệt tu hoa, tướng mạo trầm ngư lạc nhạn, thậm chí cả Truy Mệnh cũng mê luyện nàng ta nữa cơ đấy”.

Rồi y trầm ngâm cố làm ra vẻ uy nghiêm, hỏi một câu đầy ẩn ý: “Người xem, ta và Truy Mệnh ai sẽ có được mỹ nhân đây?”.

Tiêu Khê Vũ nhất thời cũng không hiểu ý vị chữ nhân lúc nói đùa lúc nghiêm túc này, rốt cuộc là đang nghiêm túc hay đang đùa bỡn, chỉ biết liên tục gật đầu, liên tục vâng vâng dạ dạ.

Y luôn cảm thấy Cao Dương Nhất Đắc thâm sâu khó dò, tựa như ngọn núi ngoài kia.

Thái Bạch Sơn gió mưa vẫn vũ, hoa tuyết tung bay, ngày tháng mười mà đã phải đập tuyết vượt gió rét rồi.

Ngọn núi như đang trôi vào miền hư vô.

Giấc mộng xa xưa.

- o HẾT o -

<http://www.nhanmonquan.com>